

ikke anerkendes som gyldigt i andre Stater, er imidlertid en stor Ulempe, ja, det kan under givne Forhold blive en Ulykke for Ægtefællerne, Enken og Børnene. At en Mand og en Kvinde ikke anerkendes som havende været lovlige Ægtefæller og Børnene ikke for ægte Børn, vil under givne Omstændigheder kunne medføre Kalamiteter, som man, hvis det er muligt, bør stræbe hen efter at undgaa. Det er ogsaa netop denne Betragtning, som har ført til de langvarige og indgaaende Forhandlinger i Haag om det, man kalder den internationale Privatret, og til Afslutningen af en Traktat af 12. Juli 1900, hvorved en hel Mængde Stater har endes om de Betingelser, under hvilke et Ægteskab, som er indgaaet i en Stat, skal anerkendes for gyldigt i de andre Stater. Denne Traktat har naturligvis et langt videre Sigte end det foreliggende Lovforslag, som kun handler om de Tilfælde, hvor Ægteskab stiftes for en anden Stats herværende konsulære eller diplomatiske Embedsmænd, og desuden opnaas der ved Traktaten, at de indgaaede Ægteskabers Gyldighed sikres i alle de Stater, der have sluttet sig til den, medens dette Lovforslag jo kun sikrer vedkommende Ægteskabets Gyldighed i Danmark og i den anden Stat, med hvilken Danmark har kontraheret, men ikke i nogen tredje Stat. Jeg vilde nu betragte det som en meget gavnlig Ting, om Danmark vilde slutte sig til den videregaaende Traktat af 12. Juli 1900, der, som alt antydet, er afsluttet mellem en Mængde Stater, og til hvilken ogsaa Sverige har sluttet sig. Det er i øvrigt netop denne Tilslutning, som er Grunden til, at Sverige er fremkommen med Anmodning til Danmark om Vedtagelse af denne Lov. Saa længe Danmark imidlertid ikke har tiltraadt den videregaaende og mere omfattende Traktat, er det rigtigt og anerkendelsesværdigt, at man i alt Fald gaar med til Foranstaltninger, hvorved der paa et snævrere Omraade, det vil sige i Forholdet mellem Danmark og den anden Magt, med hvem den danske Regering indgaa Overenskomst, sikres de paagældende Ægteskaber Gyldighed, og dette er jo netop Meningen med det her foreliggende Lovforslag. Det er derfor meget anerkendelsesværdigt og højst tilfredsstillende, at det er fremkommet.

Med Hensyn til Hovedbestemmelsen i den første Paragraf, der angaar Gyldigheden i Danmark af de for en fremmed Stats herværende diplomatiske eller konsulære Embedsmænd stiftede Ægteskaber,

saa ere jo Betingelserne for Gyldigheden kun to, nemlig dels, at ingen af Parterne er dansk Undersaat, og dels, at den Stat, hvis Embedsmand stifter Ægteskab, er villig til at yde Gensidighed lige overfor Danmark, og det er to aldeles naturlige og rigtige Betingelser. Men man kunde spørge, om de ere tilstrækkelige, og om der ikke yderligere burde opstilles andre Betingelser, navnlig i den Retning, at den fremmede Embedsmand, som i Danmark stifter Ægteskabet, kun skulde være berettiget dertil under den Betingelse, at i alt Fald den ene af Parterne var den Stats Undersaat, paa hvis Vegne han handler. Det er jo saaledes, den danske Stat har stillet sig ved Lov af 19. Februar 1892, idet denne Lov kun bemyndiger Konsulærne til at stifte Ægteskaber, naar i alt Fald en af Parterne er dansk, og det vil jo ogsaa komme til at gælde ifølge Lovforslagets § 2, naar der i Henhold til den finder en Udvidelse af Bemyndigelsen Sted. Det hedder jo nemlig i § 2, at Betingelserne skulle fastsættes efter Grundsaetningerne i Lov af 19. Februar 1892. Derimod er der ikke sagt noget i Lovforslaget om, at en lignende Betingelse skal gælde for den fremmede Embedsmand, som her i Landet stifter Ægteskab. Men denne Tavshed lader sig i øvrigt let forklare efter Forslagets Rækkevidde. Thi det er jo Meningen med og kan kun være Opgaven for dette Lovforslag at sikre Ægteskabet Gyldighed i Danmark. Om det er gyldigt andre Steder end i Danmark og i den fremmede Stat, hvis Embedsmand handler, kan Danmark naturligvis ikke indestaa for. Det vil derfor slet ikke vedkomme os, om den fremmede Embedsmand skulde stifte Ægteskab i Tilfælde, hvor ingen af Parterne hørte til hans Lands Undersaat. Det forekommer mig altsaa ikke at være en Mangel ved Lovforslaget, at der ikke er sagt noget i saa Henseende. Men for øvrigt gøres der med Rette den Bemærkning i de Motiver, der ledsage Lovforslaget, at Justitsministeren jo vil kunne paase, at der ved Afslutningen af Traktaterne træffes de fornødne Bestemmelser om, naar vedkommende Embedsmand maa fungere, navnlig under Hensyn til, hvad den anden Stat, med hvem man kontraherer, forlanger.

Der næst er der en Mængde mere reelle Betingelser for Ægteskabets Gyldighed i Danmark, som der ogsaa kunde være Spørgsmaal om at kræve opfyldte ved Ægteskabsstiftelse for diplomatiske Em-